

garantere os det, saa staar jeg ved de 51 Mill., men jeg har ikke været med til at votere disse 51 Mill., for bagefter at underhandle med Ministeriet om det, der ligger mellem dette og dets Ønske: Provisorierne! Jeg skal kun bemærke, at det Sidste er min Hentydning til foregaaende Forhandlinger udenfor Salen, hvorefter jeg meget fort i Forveien, som det ærede Medlem veed, paa andet Sted havde sagt min Mening; men med Hensyn til de 51 Mill. var det betinget af en lovlig Finantslov. Nu lægger det ærede Medlem ind deri, ja jeg veed ikke, om det var selve Ordene, men i alt Fald var det Tanken i hans Udtalelse, at det skulde være 51 Mill. til en lovlig Finantslov til dette Ministerium. (Bernsen: Der var ikke andre). Der var ikke andre Ministerier, siger det ærede Medlem, og derfor skulde det være til dette Ministerium; ja jeg skal jo nok hjælpe paa det ærede Medlems Hufommelse, der er en Forskjel paa at votere over et Finantslovsforslag mod det bestaaende Ministerium og at votere et Finantslovsforslag til det bestaaende Ministerium. Den Finantslov i 1887 var voteret som en Finantslov mod det nuværende Ministerium. Men naar de Herrer nu votere en Finantslov, efter at de den Gang have erkjendt, at dette Ministerium gjerne maatte blive, naar man kunde komme overens om Finantsloven, da er det altid en Votering til dette Ministerium. Disse 51 Mill. indeholdt ikke Dækninger af Provisorier. Det ærede Medlem maa ikke have havt Tid til at læse forskjellige Ting vedkommende Finantsbehandlingen for dette Aar (Bernsen: Jo!), ja saa har det ærede Medlem været meget uheldig i at fremstille denne Sag objektivt, meget uheldig, og da han ikke mangler god Villie, maa han mangle Forstaaelse i det Stykke; jeg siger altsaa: Denne Finantslov indeholdt ingen Provisorier; den søvned Bevillinger til paabegyndte Forter, den søvned 625,000 Kr. som Restbeløb til Krupp, den søvned Bevillinger til Fortsættelse af Kultusministerens Aalborg-Rathedralskole, den søvned Bevillinger til Fortsættelse af Marineministerens paabegyndte provisoriske Skib, den søvned Bevilling til at bygge videre paa den store Smedie paa Holmen foruden naturligtvis meget Andet, foruden ogsaa et Par Provisorier, som endnu søvnes paa deres Finantslovsforslag,

med andre Ord, den Finantslov var efter sit Indhold saaledes, at Ministeriet ikke kunde tage den. Men hvis Landstinget, hvad jeg antog var Meningen med Behandlingen af denne Sag, havde taget den, saa havde det været Ministeriets Død, og det var blevet en Finantslov mod dette Ministerium paa Grund af dens Indhold og til et grundlovs-tro Ministerium. Forholdet er for mig affirrat det samme; Forholdet har i den Henseende ikke forandret sig. Jeg har føiet de Herrer i at deltage i Arbeidet her i Salen, jeg har føiet de Herrer i at behandle Finantsloven, min Stilling 1887 og nu er ganske den samme. Maa jeg faae Lov til at lave et Finantslovsforslag, som bliver dette Ministeriums Død, hvis det bliver til Lov, da skal jeg være villig til at lade det gaa til Landstinget i Aar ligesaa vel som i 1887. Nu haaber jeg, at det ærede Medlem kan forstaa, at han ikke har været heldig i sine Betragtninger, og at han ikke har været klar over den Tankegang, der har ledet min Deltagelse i Arbeidet i 1887, saa lidt som nu, naar han tror, at Vedtagelsen af et Finantslovsforslag til Landstinget trods sit Indhold er en Erkjendelse af, at man vil give dette Ministerium en Finantslov. Naar man derfor siger, at den Politik, jeg hævder, er en Politik, der gaar ud paa at forlæste Finantslovsforslaget ved tredje Behandling, saa er det jo en aldeles meningsløs Opfattelse af denne Sag; thi hvad skal et Mindretal gjøre her overfor et Finantslovsforslag, som det baade af konstitutionelle og saglige Grunde er imod? Det kan ikke nytte at stemme imod det ved 2den Behandling, naar det alligevel gaar til 3die; paa det Tidspunkt, da det forlader os, maa man nedlægge Protest, derfor stemmer man imod ved 3die Behandling. Men hvis ærede Herrer i 1887—88 og 1888—89 havde villet vedtage de Forslag, som jeg stillede til 2den Behandling og navnlig det første Aar gav Anvisning paa, og som Følge deraf vilde stille til 3die Behandling, saa havde jeg selvfølgelig ikke stemt imod den Finantslov, jeg selv havde faaet bestrevet. Men at jeg skulde stemme for de Herrer's Finantslov, der efter Begivenhederne i Foraaret 1887 var det mig klart — vilde give dette Ministerium en Finantslov, og hvor man altsaa var inde paa en anden Betragtning end den, jeg